

۲۵مین سالگرد کشتار زندانیان سیاسی در دهه شصت تأثیر کشتار مخالفان در دهه شصت بر سازمان‌ها و احزاب سیاسی استکهلم، ۲۱ سپتامبر ۲۰۱۳

تاریخ ایران، تاریخی خونین و همواره با شقاوت و قتل و کشتار و سرکوب همراه بوده است. حکام برای اعمال حکومت خودکامه و تأمین منافع سیاسی و طبقاتی خود از سرکوب و قتل و کشتار به مثابه ابزاری برای عقیم کردن حقوق مردم و انقیاد جامعه و به عقب راندن جنبش‌های ترقی‌خواهانه استفاده کرده‌اند.

دهه‌ی ۱۳۶۰ نقطه اوج این شقاوتها در دوران معاصر بوده است. رژیم جمهوری اسلامی ایران از همان روزهای اول که قدرت را به دست گرفت، برای تثبیت موقعیت خود و حاکم کردن استبداد طبقاتی و دینی بر جامعه، سرکوب مطالبات انقلابی مردم را در دستور کار خود قرار داد. با حمله به مطبوعات مستقل، تظاهرات زنان، حمله نظامی به کردستان، ترکمن صحرا و خوزستان در سالهای ۱۳۵۸ و ۱۳۵۹ سرکوب را آغاز کرد. جمهوری اسلامی می‌دانست برای یکسره کردن کار انقلاب و شکست کامل آن، باید مخالفان سیاسی، به ویژه آنانی را که با مبارزات خود در دهه‌های ۱۳۴۰ و ۱۳۵۰ انقلاب را آبیاری کرده بودند، نابود کند. به همین جهت در ادامه اهداف سرکوبگرانه خود، با برنامه از پیش تعیین شده، سی خرداد سال ۱۳۶۰ را برای کشتار همگانی مخالفان و نابودی سازمانهای سیاسی برگزید. به فاصله سالهای ۶۰ تا ۶۳ ده‌ها هزار تن از هواداران و اعضای سازمانهای انقلابی را در سراسر ایران دستگیر، شکنجه و اعدام کرد. آمار دقیق اعدام شدگان در فاصله این سه سال به دلیل حاکمیت خفقان و سانسور در ایران هنوز به درستی مشخص نیست، اما تاکنون حدود دوازده هزار نام و مشخصات ثبت شده است. جمهوری اسلامی در ادامه جنایات خود، به اعدام مخالفان در سالهای بعدی دهه‌ی ۱۳۶۰ ادامه داد و بیش از چهار هزار تن از زندانیان سیاسی دریند را که از کشتارهای سالهای اولیه دهه‌ی ۱۳۶۰ جان سالم بدر برده و هنوز اسیر و دریند حکومت بودند، در دادگاه‌های تفتیش عقاید دو سه دقیقه‌ای با طرح سه سنوآل به فاصله ماه‌های تیر و شهریور تابستان ۱۳۶۷ قتل‌عام کرد و به این ترتیب، کشتار عمومی و سراسری مخالفان را که در سی خرداد ۱۳۶۰ آغاز کرده بود در سال ۱۳۶۷ به اوج رساند.

اگرچه با وجود همه‌ی این شقاوتها، مبارزه برای تغییر و تحول در جامعه به اشکال گوناگون در دورانه‌ی مختلف تاریخی ادامه داشته است و در دو مقطع تاریخی در دوران معاصر مردم علیه حکام شوریدند، اما چه شد که حکومت‌های حاکم بر ایران توانستند استبداد را مجدداً بر ایران حاکم و دیکتاتوری خود را برقرار کنند؟ آیا این، نشانه قدرت سرکوب است؟ چه عواملی باعث می‌شوند مردم و پیشاپیش آنها سازمانها و احزاب سیاسی نتوانند با سرکوب حاکم مقابله کنند؟ کشتار مخالفان در دهه‌ی ۱۳۶۰ چه تأثیری بر فعالیت و حیات سیاسی سازمانها و احزاب سیاسی و جامعه و انقلاب ایران داشت؟ قربانیان اصلی کشتارهای دهه‌ی شصت چه نیروهایی بودند؟ آیا نیروهای مخالف حکومت می‌توانستند با در پیش گرفتن سیاستهای متفاوتی از کشتار مخالفان در دهه‌ی ۱۳۶۰ جلوگیری کنند؟

رهبران و کادرهای پنج سازمان و حزب سیاسی چپ، ابراهیم علیزاده (حزب کمونیست ایران)، علی صادقی (حزب رنجبران ایران)، عباس توکل (سازمان فداییان-اقلیت)، حمید تقوایی (حزب کمونیست کارگری) و حسن حسام (سازمان انقلابی کارگران ایران) (راه کارگر)- کمیته مرکزی در برنامه‌ای که کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید) به مناسبت ۲۵مین سالگرد کشتار زندانیان سیاسی در دهه‌ی شصت در استکهلم برگزار می‌کند، به این پرسشها پاسخ خواهند داد و این فصل مهم از تاریخ خونبار ایران را ورق خواهند زد.

مهمانان دیگر این برنامه، ترانه سرا و نمایشنامه نویس نامدار ایران ایرج جنتی عطایی و خواننده تبعیدی گسیو شاکری خواهند بود.

تاریخ: شنبه ۲۱ سپتامبر ۲۰۱۳، ساعت ۵ بعد از ظهر به وقت اروپای مرکزی و ساعت ۷/۳۰ بعد از ظهر به وقت ایران.
محل: استکهلم، سالن اجتماعات هوسبی ترف

برنامه همزمان از طریق شبکه اجتماعی جهانی پالناک پخش خواهد شد.

آدرس: Iran kanone زندانیان سیاسی

Category: Middle East

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)-واحد استکهلم

تاریخ انتشار اطلاعیه: سوم اوت ۲۰۱۳